

Kreditorudvalget, der saa godt som altid i Følge Lovens Regler vil komme til at bestaa udelukkende af simple Kreditorer, have det i deres Haand at bestemme, naar de faste Eiendomme skulle bortsalges, og disse ville, i ethvert Fald, naar Eiendommen er stærkt behæftet, være tilbøjelige til at udsætte Realisationen i Haab om gunstigere Konjunkturer, hvortil de simple Kreditorer ofte alene maa støtte deres Haab om at erholde nogen Dækning, medens de i Almindelighed selv kun løbe en saare ringe Risiko ved en saadan Udsættelse. Det er derfor ikke sjældent, at der hængaar omtrent et Aar, inden der frides til Realisation af Voets faste Eiendomme, men efter Omstændighederne vil der kunne hængaa endnu længere Tid, nemlig i det Tilfælde, at Faldskretet bliver indanket for høiere Ret, idet der i saa Tilfælde i Genhold til Konkurslovens § 49 ikke maa foregaa noget Salg af Voets Eiendele, forinden endelig Dom er falden.

At en saadan langvarig Udsættelse med at erholde sin Fordring betalt er høist ubillig imod Pantaveren, der ved at skaffe sig et godt Pant maa antages særlig at have søgt Sikkerhed for at faa sin Fordring betalt til Forsaldstid, og hvem det ofte vil være af største Vigtighed netop at erholde sine Penge til denne Tid, behøver ikke nærmere at paavises. Som det bedste Middel til at raade Bod paa denne Ubillighed har Bestyrelsen for den almindelige Sagførerforening nævnt at stille Pantaverne i fast Eiendom udenfor Konkursen, saa at de, uanset denne, beholdt den dem for Konkursen tilkommende Ret til selv at foranstaltes Pantet realiseret, men saafremt dette Forslag ikke maatte vinde Bifald, har Bestyrelsen bemærket, at den tilfattede Betryggelse for Pantaverne formentlig kunde naas, naar det bestemtes, at der i Konkursboer, naar en Kreditor, som har Pant i fast Eiendom, forlanger saadant, strax skal træffes Foranstaltninger til Pantets Realisation, og at Realisationen derefter skal foregaa uden andet Ophold end det, der er en Følge af de for Tvangsauktioner gjældende Forrifter.

§ Anledning af det saaledes fra Bestyrelsen for den almindelige Sagførerforening modtagne Andragende har Ministeriet indhentet Erklæringer fra den egl. Landsoversamt Hof- og Stadsrets Skiftekommission og fra Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn. Uagtet det nu af de afgivne Erklæringer fremgaar, at der til ingen af de nævnte Retter

er indkommen Besværing fra Pantaverne over, at der er hængaaet for lang Tid, inden Realisation af de, vedkommende Boer tilhørende, faste Eiendomme har fundet Sted, bestyrkes dog Rigtigheden af det i Andragendet Anførte ved begge de nævnte Erklæringer, med Hensyn til hvilke man derhos skal bemærke, at det ved den egl. Landsoversamt Hof- og Stadsrets Skiftekommission er det sædvanlige, at Konkursboer behandles af Kommissionen selv i Forbindelse med en Inkassator, og at der kun ved meget faa af de ved Sø- og Handelsretten behandlede Konkursboer har været faste Eiendomme. Ministeriet maa derfor være af den Ansættelse, at de i det oftnævnte Andragende paapegede Forhold afgive tilstrækkelig Grund til noget at modificere Konkursloven i Retning af at give Pantaverne i faste Eiendomme større Betryggelse mod Forhaling i deres Retshjælpelse paa Grund af Konkursbehandling. Ministeriet har imidlertid, forsaavidt Sagførerforeningens Andragende gaar ud paa en saadan Forandring i Konkurslovens Bestemmelser, at der tillægges Pantaverne Ret til uanset Konkursen at søge Fyldestgjørelse i Pantet ved paa egen Haand at fride til dets Realisation, fundet Betænkelighed ved at gaae ind herpaa, idet en saadan Forandring, der, da den i flere Retninger berører de Grundsatninger, paa hvilke Konkursloven hviler, vilde medføre en tilbørlig gennemgribende Omarbejdelse af Konkursloven, ikke synes at være tilstrækkeligt paakaldt ved de af Sagførerforeningens Bestyrelse fremhævede Betragtninger, eftersom den fornødne Betryggelse for Pantaverne, saaledes som ogsaa af den nævnte Bestyrelse erkjendt, synes at kunne naas derved, at det i Konkursloven udtrykkeligt udtales som Regel, at den Pantaver i fast Eiendom, der har en forfalden Fordring, har Ret til strax at fordrø Eiendommen realiseret uden videre Ophold end det, der følger af Lovgivningens Forrifter angaaende Fremgangsmaaden ved Realisationen. En saadan Regel har Ministeriet derfor troet at burde foreslaa indsat i Konkurslovens § 72.

Sluttelig skal Ministeriet blot tilføje, at man for at bevare Kontinuiteten i Konkursloven har anset det for rettest at lade de tilfattede Forandringer fremtræde gennem en forandret Affattelse af de paagjældende Paragrafer i Loven.